

Izdaja
uprava „Slov. narod.
gledališča“.

Ureja
dr. Pavel Strmšek
v Mariboru.

ZRNJE

Štev. 5.

Mariborski kulturni vestnik.

13. XI. 1920.

F. B.:

Žerjavi.

Ko hlad jesenski prede megle sive,
leté žerjavi s severa na jug
in orjejo kot tanek, oster plug
nebá molččeče, neizmerne njive.

In pade noč. Tedaj nad bleskom mest
šumečih jih noré neznani miki,
vso hladno noč hité njih divji kriki
za starimi potmi do novih gnezd.

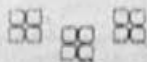

F. B.:

Šetnja.

Nad nama dan poletni svetle svode vzpenja,
krog naju tisoč žitij trepeta
in v najinih mladih, plašnih srcih
molk sladka slova šepeta.

In vem: kar v najinih dušah tihe je lepote,
kar v njih ljubavi in kar nežnosti —
to vse se po tem molku šeta
in se za bele róčice drži.

Predreformacijska doba naše književnosti.

Pri Slovencih ne zasledimo nikakih neposrednih vplivov pisateljskega delovanja sv. bratov Cirila in Metoda, čeravno bi to pričakovali, ker sta se oba brata mudila na potu v Rim pri Koclju v Blatnem gradu ter dobila seboj 50 učencev; pa tudi pozneje se je vrnil Metod nazaj v Panonijo ter tu tudi ostal kot nadškof do Kocljeve smrti. Edino brižinski spomeniki, ki po svoji starosti, obširnosti in svojem pomenu visoko nadkriljujejo ostale slovenske spomenike, so najbrž nastali pod vplivom literarnega dela solunskih bratov.

K Hrvatom in Srbom pa so ob navalu Madžarov pribežali Metodovi učenci ter povsod širili slovansko bogoslužje in književnost.

Jezik svetih bratov je postal knjižni jezik vseh pravoslavnih Slovanov in se ni omejil samo na liturgijo, kakor se nista omejila ni latinščina ni grščina. V začetku je rimska hierarhija slovansko bogoslužje mirno trpela iz strahu, da bi se tudi Hrvatje tako kakor Srbi in Bolgari ločili od Rima. Ali prav kmalu je začela glagoljašem nasprotovati višja duhovščina dalmatinskih mest; cerkvene sinode so prepovedovale rabo slovanskega jezika, a ga niso mogle zatreti. Ko pa se je začela širiti sekta bogomilov, dovolil je papež Inocenc IV. l. 1248., da se sme povsod, kjerkoli se je dotlej še ohranilo, tudi nadalje rabiti slovansko bogoslužje. Ker sta bila prinesla sveta brata seboj iztočni obred, priredili so ga sedaj po zapadnem; ravno tako so priredili tekste po latinski vulgati. Da bi se pa lažje obranili še onih nasprotnikov, ki so imenovali Metoda heretika, izmislili so si, da je sv. Jeronim, cerkveni očak iz Dalmacije (340—420), izumil glagolsko pismo.

Jezik pa se ni ohranil popolnoma čist, kakor sta ga pisala sveta brata, kajti pri prepisovanju njunih spisov in spisov njunih učencev so se polagoma vpletali tudi izrazi živega narodnega jezika. Ravnotako so rabili nekako mešanico starocerkveno-slovanskega in živega (narodnega) jezika pri delih, ki so jih prevajali ali samo povzeli iz tujih književnosti.

Do največje slave je došlo iz te dobe Reimsko evangelje, ki ga je prinesel kardinal Lotarinški iz Carigrada in ga poklonil cerkvi v Reimsu. Na to evangelje, vezano v dragocene platnice, so baje polagali francoski kralji svojo prisego.

Mnogo večjo literarno vrednost pa imajo rokopisi in najstarejši tiskani misali in brevijari; apokrifna književnost (t. j. izmišljene dopolnitve sv. pisma) hrvatska pa je stala v zvezi z apokrifno književnostjo pri Srbih in Bolgarih. — V raznih zbornikih nahajamo tudi blagoslove in molitve, katerih cena pa zdaleka ne dosega naših brižinskih spomenikov, ki so nam ohranili sliko slovenščine okoli l. 1000. Izmed posvetnih spomenikov je najvažnejši Zakon vinodolski, v katerem so zabeležili l. 1288. navade vinodolske.

Ko so izumili tiskanje knjig, pojavile so se takoj tudi tiskane glagolske knjige. V Benetkah je izšel l. 1483. prvi glagolski misal. Srbski vladarji so bili zelo naklonjeni samostanom in cerkvam; v samostanih so se bavili menihi s književnostjo, ki so jo prejeli od Metodovih učencev; iz glagolice se je že zgodaj razvila cirilica, pa tudi jezik se je kmalu jel bližati živemu narodovemu jeziku. Menihi so pisali, prevajali in prepisovali razne obredne knjige, dele sv. pisma, kmalu so se lotili tudi apokrifne književnosti, dalje povesti in srednjeveških romanov po bizantinskih, grških in sploh tujih vzorih. Ohranila se nam je cela vrsta biografij (životopisov); prvi biograf i po času i po vrednosti je bil sv. Sava (1169—1236), ki je napisal „Život sv. Simeona“, svojega očeta, ustanovitelja rodbine Nemaničev. Savin brat Štefan Prvovenčani je napisal istotako životopis svojega očeta. Ravnotako sta napisala zopet Domentijan in Teodozij med drugim životopis sv. Save.

Najznamenitejše delo pravnega značaja pa je Zakonik cara Dušana iz leta 1339., dopolnjen leta 1354., ki se sicer naslanja na bizantinske zakonike, a vsebuje vendarle več narodnih sklepov in običajev.

Ko je postala l. 1459. Srbija turška provinca, prestalo je tudi vse književno delo; 16. in 17. stoletje je najžalostnejša doba srbskega naroda; v tako nesrečnih časih je morala prenehati srbska književnost, ki se pojavi zopet šele v 18. veku.

Že v samem začetku vidimo torej, da sta se obe književnosti hrvatska in srbska ločili. Razvijali sta se sicer obe na podlagi starocerkveno-slovanske književnosti in skupnega jezika, a vendar sta se že takoj delili v dve pisavi, glagolico in cirilico, v dve liturgiji, rimsko in bizantinsko. Poznejše zблиžanje pa so branile politične razmere.

Dr. M. St.:

Nekaj o razvoju gledališča.

Tam, kjer se sedaj razpenja sinje nebo nad grobišči in razvalinami, kjer se je na skalni ostrvi dvigala Akropola in se v svoji slavi kopalo „oko Helade“ — leže prvi počotki najstarejšega atiškega gledališča. Okoli l. 500. pr. Kr. je bilo vsekano v trdo skalo ob jugovzhodnem vznožju atenskega gradu, v okraju Leneon, ki je bil posvečen Dionizu, bogu radosti in zabav.

Prvotni, v začetku edini del gledališča je bila orkestra, okrogel, v premeru 24 m širok prostor, ki so ga v obliki polkrogov obdajale dvigujoče se vrste sedežev za gledalce. Na golih, izgubljenih tleh orkestre je kor izvajal svoje plese; le ob strani je stala nizka koliba (grško skene-scena), ki je služila igralcem za garderobo. Gledalske vrste so bile najprvo zgrajene iz lesa, v 5. st. pr. Kr. pa so za gledališki prostor, nazvan theatron (theamai gledam) v akropolske skaline vklesali vrste sedežev, katerih polukrogi so se dvigali drug za drugim, kakor velike stopnice. Ta novozgrajeni theatron je obsegal okoli 17.000 sedežev.

Od Eshila dalje gled. igralci niso več nastopali na orkestri, temveč na malo vzvišenem, precej širokem prostoru, na odru pred sceno, ki se je zato imenoval proscenium. Ozadna stena je bila enostavno dekorirana kot palača ali skalovje. Scene so se redko menjavale in še to na odprtem odru, ker zastora niso poznali. Vendar so se že upotrebljavale vrteče in vstavne kulise, predstavljajoče skale, grmovje i. dr. Najvažnejši so bili dvigalni stroji, ki so prikazali in obdržali igralca plavajočega nad sceno (*Deus ex machina*). Dohodi k orkestri in theatru so vodili levo in desno ob prvih, najnižjih vrstah sedežev.

Rimljani so prevzeli grško kulturo in z njo vred njihovo gledališče. 174. l. pr. Kr. so zgradili prvi kameniti oder, a šele 55. l. je postavil Pompej veliko gledališče, zgrajeno iz rezanega kamna. Značilno je, da so se vršile predstave izključno le na precej poglobljenem odru, katerega so kmalu pričeli zagrinjati z zastorom, in da je bila orkestra le še kot parketni prostor rezervirana senatorjem.

V kršč. srednjem veku je razvoj gledališča zelo zastal. Najčešče so se uprizarjale pasijonske igre in to na različnih primernih prostorih, navadno pred cerkvijo. Stalni odri so nastajali šele z rastočim blagostanjem mest. Oder se je zelo razširil; ker še niso poznali menjanja scenerij, so se morala potrebna pozorišča (nebo, zemlja, pekel) predstavljati drugo ob drugem. Na Angleškem pa je bila takrat najbolj navadna procesijska drama: poedini deli misterijske drame so se vprizarjali na velikih vozilih, in to na poprej javljenih krajih mesta; vendar se je tudi že srednjevečna drama vprizarjala včasih v zaprtih prostorih, n. pr. v gledališču „Confiserie de la Passion“ v Parizu in Lionu.

Polagoma so se zamenjale tudi misterijske drame s posvetnimi, v predrenesančni dobi je že komedija na prvem mestu. Odre so postavljali na dvoriščih in v velikih dvoranah. — Manjkale pa so še kulise, iznašli so jih komaj v 17. stoletju; odtod torej enotne scenerije gledališč, ki so iskala svoj vzor v antični formi.

Borba med starim in novim vekom je bila končana že v 17. stoletju; a klasična kultura se je najprej prilagodila kulturnemu in duševnemu razvoju angleškega naroda. Tam se je iz še preostalih vplivov antične drame razvila nova dramatska smer, ki je poveljevala in proslavljala britske kralje. V to dobo sega po stanek tzv. Shakespeare-jevih odrov. Slično, kakor v Italiji so vprizarjali tudi tukaj igre v dvoranah, ki so jih obkrožale galerije. Pozorišča se niso vrstila več drugo ob drugem, temveč so bila radi pomanjkanja prostora takorekoč vložena. Pravi (zadnji) oder je bil nasproti gledalcem zastrt z zastorom, visečim med dvema stebroma, na katerih je slonela streha nad pravim odrom. Velik lesen oder je ležal tudi na obeh straneh pravega odra in segal daleč naprej med prostore za gledalce. Bil je torej prednji in zadnji oder. Ako se je predigra vprizarila na prednjem odru, se je mogel za njo takoj predstavljati naslednji prizor, ker je bila z dvignjenjem zastora simbolizirana premenjava pozorišča. Pri večjih

scenah sta se mogla uporabljati tudi oba odra. — Tretje pozorišče, gornji oder, se je nahajal v nadstropju nad zadnjim odrom; upotrebil je se je le za balkonske scene (n. pr. Romeo in Julija). Enostavna menjava teh dveh pozorišč je omogočala, da so si dejanja sledila naglo, brez pavze. — Tudi ta gledališča prvotno niso imela dekoracij; šele pozneje so uporabljali preproge, ki jih pa niso spreminjali. Zavesa v kakem kotu je ločila oddaljene kraje. Na določeni deski je bil napisan kraj dejanja. Svetlomodro zagrinjalo od stropa do tal je značilo, da se vrši dejanje po dnevi, temnejše pa je značilo temo. Miza s črnimlikom je pomenila pisarno, dva stola mesto mize pa krčmo. Često so igralci ostali med takim preminjanjem na odru in tako najlažje prišli iz kraja v kraj. Tudi pozneje, ko so že uporabljali dekoracije, so še obdržali desko z napisom, da so tako označili, katero mesto, kateri kraj, gozd i. t. d. naj dekoracija pomeni. Problem hitrejšega preminjanja scene je bil popolnoma razrešen šele z nedavno iznajdbo vrtečih odrov (Drehbühne).

Gledališke zgradbe novejšje dobe, katerih prvotni stil se uporablja še danes, so se razvile v 17. stoletju po vzoru italijanskih opernih gledališč. Forma gledališč je navadno polukrog, celo oblika podkve. Vrste sedežev (parket in parter) se polahko dvigujejo kakor terase. Gledališki prostor je okrožen z vrstami lož in galerijami, ki sestavljajo 3—5 nadstropij. Med prvo vrsto sedežev in odrom se nahaja prostor za orkester. Gledališki prostori modernih gledališč se odlikujejo po luksurijozni opremi, pa tudi precej enotna zunanost dostojno karakterizira današnje Talijine hrame.

Iz skromnih početkov se je do danes sijajno razmahnil razvoj gledališča, domovanja umetnosti, kulture in napredka.

I. umetniška razstava v Mariboru.

Vojna je končana! Vsa Evropa skuša spraviti meč v nožnico, da posveti vse svoje moči važnejšim in idealnejšim ciljem.

Med vojno je upodablajoča umetnost veliko trpela: akademije so bile kolikor toliko zaprte, paviljoni za razstave so se uporabljali za vse drugo, le za umetnost ne; umetniki sami so sedeli kje v strelskih jarkih in pričakovali, da jim smrt za vedno prepreči, doseči toli zaželjene cilje. — To je trajalo dolga štiri leta, dokler se niso časi zboljšali.

Tudi pri nas se je jela umetnost počasi probujati.

Danes, ko gledam v svoj zapisnik in vidim, kako lepo število umetnikov se je javilo za I. umetniško razstavo v Mariboru, sem vesel in se čutim srečnega, da ni bila moja vzpodbuda za stonj. In dokaj mladih je med temi, ki obetajo mnogo.

Meseca decembra bo razstava otvorjena, na dan otvoritve se bođe ustanovil tudi umetniški klub, kateremu bo poverjena ureditev bodočega dela. Prvič bo imel Maribor priliko videti dela domačih umetnikov. In kakšna bodo ta dela? To prepustim tebi, moj narod, da ti sodiš, da ti ceniš, a še eno: podpiraj ideal, ki je tako svet in čist!

V. Cottě.

Avgust Strindberg je bil rojen 22. maja 1849. v Stokholmu. Že zgodaj se je pokazal njegov nestanovitni značaj, izvirajoč iz raznovrstnih življenjskih razmer, in raznih poklicev, iz nepomirljive želje po potovanjih, ki so ga vodila iz Švedske skozi Francijo, Nemčijo, Švico spet nazaj v domovino. Posebno pa se zrcali v njegovih dramah nesrečna usoda njegovih treh zakonov. Umrli je 14. maja 1912.

Strindbergovi prvi drami „Rdeča soba“ so sledile „Žena gospoda Bengta“, „Tovariši“, „Mojster Olaf“, „Oče“, „Smrtni ples“ (Vampir), „Velika noč“, „Pelikan“, „Gospodična Julija“ in „Upniki“. V zadnjih dveh dramah se vidi posebno ostro vpliv francoskih naturalistov, Balsaca in Zole, nasprotno pa kažejo trilogija „V Damask“, „Advent“ i. dr. verske uplive. Polagoma se je lotil zgodovinske drame: „Folkungersaga“, „Gustaf Vasa“, „Erik XIV.“, „Gustaf II. Adolf“, „Karol VII.“, „Engelbrecht“, „Christina“, „Gustaf III.“ i. dr.

Proti koncu njegovega življenja pa ga popelje mistično nazoranje v bajni svet njegovih zadnjih dram, kakor „Kronska nevesta“, „Sanjska igra“ i. dr.

Kocianov in Zikov koncert. Dne 5. novembra je koncertiral v gledališni dvorani češki violinist Kocian. Na sporedu so bile skladbe: Mozart: III. koncert G-dur, Ambrosio: II. koncert H-moll, Louis Couperin-Kreisler: Chanson Louis XIII-Pavane in La precieuse, François Francoeur-Kreisler: Siciliana-Rigaudon, Kocian: humoreska, Suk-Kocian: Pesem ljubezni, Wieniavsky: Tarantella.

Njegov spremljevalec na klavirju Polivka je zaigral Chopinov Impromptu in Smetanovo Polko.

Naslednji dan je proizvajal Zikov kvartet (Rihard Zika, Karl Sancin, Ladislav Černy, Ladislav Zika) v Götzovi dvorani Beethovenov H-moll kvartet, Čajkovskijev D-dur kvartet in Griegov G-moll kvartet.

Iz gledališke pisarne. Mariborsko gledališče je v ponedeljek zopet gostovalo v Ptujju s „Špansko muho“. Gledališče je bilo skoro razprodano. Prihodnji ponedeljek, 15. novembra, se vrši zadnje gostovanje in se uprizori letošnja noviteta „Zemlja“. — Radi neugodnih železniških zvez se bodo zaenkrat ukinita gostovanja.

V petek je nudil mariborskemu občinstvu violinist Jaroslav Kocian pravi umetniški užitek. Koncert je bil dobro obiskan. Uprava gledališča se bo potrudila, da seznanijo mariborsko občinstvo tudi z drugimi svetovnoznanimi umetniki.

Prihodnji teden, in sicer v ponedeljek, torek in petek gostuje v našem gledališču ruska operetna družba „Chat noir“. Proizvajala bo tri operete in eno komično opero („Noč ljubezni“, „Svečenica ognja“, „Mož - žena - on“ ter „Maščevanje ciganke“).

V soboto pa nastopi na našem odru Sent M' Aheza, svetovnoznana solo-plesalka, ki proizvaja najtežje stare egiptovske plese, kakor tudi najmodernejše plastične figure.

Repertoire tekočega tedna:

Soboto, 13. nov.: „Ples v operi“ Ab.C-7
Nedeljo, 14. nov.:

popoldne: „Brat Martin“ Izv. ab.
zvečer: „Sen kresne noči“ Izv. ab.

Ponedeljek, 15. nov.: „Zemlja“ Gostovanje v Plajži.

„Noč ljubezni“ Izv. ab.

Gostujo družba »Chat noir«.

Torek, 16. nov.: „Svečenica ognja“

Gostuje družba »Chat noir«.

Sredo, 17. nov.: „Smrtni ples“ Ab. B-8

Četrtek, 18. nov.: „Vampir“ Ab. B-9

Petek, 19.: Maščevanje ciganke. Mož-žena-ou.

Gostuje družba »Chat noir«.

„Ples v operi“

Opereta v 3 dejanjih. Po veseloigri: „Trije roza domino“ spisala Viktor Léon in Hugo pl. Waldberg. Uglasbil Richard Heuberger.

Dirigent: *Ferdo Herzog*.

Osebe:

Režiser: *Josip Povh*.

Beaubuisson, rentje ... P. Rasberger
Madame Beaubuisson,
njegova soproga ... S. Dragutinovičeva
Henri, nečak, kadet v fran-
coski mornarici ... V. Podgorska
Paul Aubier ... J. Povh
Angele, njegova soproga,
nečakinja madame Beaubuisson L. Ožegovičeva

Gerges Dumeniel ... M. Šimenc
Marguerite, njegova soproga .. D. Savinova
Germain, sluga } pri .. I. Gabrič
Hortenze, hišnja } Dumenietu } S. Mezgečeva
Feodora, chansonette ... M. Voukova
Philippe, prvi natak ... C. Velušček
Jean, natak ... F. Kaukler

Godi se v Parizu, danes in jutri, za časa princa Karnevala.

Mazurko v II. dejanju naštudiral baletni mojster Jakob Pečnik. Plešejo:
ga. Iva Šetinska, gđc. Irma Jelenčeva in gg. Rado Železnik in Jakob Pečnik.

„Brat Martin“

Ljudska igra s petjem v 4 dejanjih. Spisal Karl Costa. Uglasbil Maks pl. Weinzierl.

Režiser: *Josip Povh*.

Boštjan Kremen, mlinar in
posestnik ... E. Grom
Cilika, njegova žena ... L. Ožegovičeva
Martin, brat-redovnik ... P. Rasberger
Lipče Crviček, krojač ... J. Povh
Urša, njegova žena ... D. Savinova
Špela, krčmarica ... Dragutinovičeva
Zalokar, župan ... V. Rožanski
Zelenec, kupčevalec ... R. Železnik
Debeljak, pivovarnar ... C. Velušček
Gornik, gozdni pristav ... R. Mikulič

Pepe, strgarski pomočnik V. Janko
Anton, prvi mlinarski pomočnik ... M. Šimenc
Peter, } ml. mlinarski pomočnik } I. Gabrič
Francelj, } ml. mlinarski pomočnik } L. Švigelj
Lenka, dekla ... S. Mezgečeva
Polonica, kmetsko dekle M. Voukova
Trebuhar, klobasar ... V. Rožanski
Suhodobnik, pisar ... L. Švigelj
Matevž, viničar ... M. Šimenc
Urh, kopač ... I. Gabrič

Godci, fantje, dekleta in otroci. Godi se v sedanjem času v malem trgu.

„Sen kresne noči“

Bajka v 3 dejanjih (5 slikah). Spisal William Shakespeare. Prevel Oton Župančič.
Glasbo zložil F. Mendelssohn-Bartholdi.

Dirigent: *Ferdo Herzog*.

Osebe:

Režiser: *Hinko Nučič*.

Tezej, vojvoda atenski ... E. Grom
Egej, Hermijin oče ... C. Velušček
Lisander, } zaljubljen v Hermijo } R. Železnik
Demetrij, } zaljubljen v Hermijo } R. Mikulič
Filostrat, voditelj zabav pri Tezeju M. Šimenc
Dunja, tesar ... P. Rasberger
Smuk, mizar ... V. Rožanski
Klobčič, tkalec ... J. Povh
Pisk, mehokrp ... V. Janko
Nosan, kotlar ... I. Gabrič
Trlica, krojač ... L. Švigelj

Hipolita, kraljica amazonska M. Voukova
Hermija, zaljubljena v Lisandra E. Kraljeva
Helena, zaljubljena v Demetrija I. Šetinska
Oberon, vilinski kralj ... H. Nučič
Titanija, vilinska kraljica ... Ožegovičeva
Spak, tudi Robin Dobrodruh I. Jelenčeva
Grašek, } palčki }
Pajčevina, }
Vešča, }
Gorčica, }

Drugi palčki iz spremstva kraljevega in kraljičinega. — Tezejevo in Hipolitino spremstvo. — Godi se v Atenah in v gozdu blizu njih.

„Zemlja“

Komedija življenja v 3 dejanjih. Spisal Karl Schönherr.
Poslovenil Milan Skrbinšek. Režiser: *Milan Skrbinšek*.

Osebe:

Stari Kremen	M. Skrbinšek	Zdravnik	C. Velušček
Janez, njegov sin	E. Grom	Veliki hlapec	M. Šimenc
Reza, gospodinja (oskrbnica) pri Kremenovih	B. Bukšekova	Konjski hlapec	J. Povhè
Katra, dekla pri Kr. mesarjih	S. Mezgečeva	Srednji hlapec	R. Mikulič
Ledeni Gruntar z Visokega	P. Rasberger	Pastir imenovani „Hlapče“	R. Zeleznik
Napovedovalka	Š. Dragutinovičeva	Peterček,	D. Kompara
Grobar	I. Gabrič	Pepček,	J. Konč
Mizar	V. Janko	Jurček,	I. Vaupotič

„Noč ljubezni“

Opereta mozajka v 3 dejanjih. Spisal in ugalsbil Valentinov Simon. Režiser: *M. Minjen*.

Osebe:

Smjetka, grajščak	M. Minjen
Marija, njegova žena	N. Minjena
Liza, njegova hčer	M. Volkowska
Karolina, vdova	M. Gregorjewa
Andrej,	S. Šulgin
Sergej,	M. Dimidow
Genagy,	M. Ljebiedow
Izpravnik	G. Gregorjew
Smorčkow	V. Zamkow
Dunja	J. Ljebiedowa

I. dejanje: zaročitev; II. dejanje: ugrabljenje; III. dejanje: sodnija.

„Svečenica ognja“

Opereta v 3 dejanjih. Spisal in ugalsbil Nikolaj Valento.

Osebe:

Rodja Indije	G. Gregorjew
Princ Bangour	S. Šulgin
Anžel, njegova žena	M. Gregorjewa
Lucienne, njegov brat	M. Ljebiedow
Svečenica Nera	M. Volkowska
Malhart, polizijski prodajnik	M. Minjen
Gutha, glavni svečenik	M. Dimidow
Babu, cerkovnik	G. Mamonov
Svečenica I.	J. Ljebiedowa
„ II.	V. Event
Indusi I.	W. Zamkow
„ II.	A. Petrowski

I. dejanje: prihod Bangour. II. dejanje: svečeniška molitev. III. dejanje: sprava.

I. del. „Smrtni ples“ I. del.

Spisal Avgust Strindberg. Prevel Adolf Robida.
Režiser: *Milan Skrbinšek*.

Osebe:

Edgar, kapitan pri trdnjaskem topništvu	H. Nučič
Alice, njegova žena, bivša igralka	B. Bukšekova
Kurt, karantenski mojster	M. Skrbinšek
Jenny	E. Kraljeva
Starka	L. Ožgovičeva

„Vampir“

(Smrtni ples, II. del).

Spisal Avgust Strindberg. Prevel Adolf Robida.
Režiser: *Milan Skrbinšek*.

Osebe:

Edgar	H. Nučič
Alice	B. Bukšekova
Kurt	M. Skrbinšek
Allan, Kurtov sin	R. Zeleznik
Judita, Edgarjeva hči	V. Podgoraska
Poročnik	R. Mikulič

„Maščevanje ciganke“

Dramatična opereta v 2 dejanjih. — Spisal in ugalsbil: Nikolaj Zeverkej.

Osebe:

Pujskin	M. Dimidow
Gruša, njegova hčer	M. Gregorjewa
Zina, mlada ciganka	M. Volkowska
Dimitrij, cigan	G. Gregorjew
Pjesotski	M. Ljebiedow
Cigani, ciganke, ciganski ples.	

I. dejanje: jubilej; II. dejanje: maščevanje.

„Mož — žena — on“

Komična opera v 1 dejanju. Ugalsbil Rusowsky.

Osebe:

Mož	G. Dobžensky
Žena	M. Volkowska
On	S. Šulgin
General	M. Dimidow
Tambourist	M. Minjen